

Kjeld Olesen (S):

Det har været en lang proces at komme igennem, da man i lighed med andre ministerier i 1979 begyndte en turnusgennemgang for udenrigsministeriet.

Den startede på et tidspunkt, hvor udenrigsministeriets to departementer var spredt på en lang række kontorer ude i byen, og man havde for få år siden haft en yderligere opdeling i to ministerier: udenrigsøkonomi-ministeriet og udenrigsministeriet.

Jeg mener, at man især kan drage to erfaringer fra de senere år.

For det første, at opgaverne er blevet større, og at de er blevet flere. Det skyldes ikke mindst vor deltagelse i internationale organisationer, først og fremmest EF, og i den forbindelse det europæisk-politiske samarbejde.

For det andet, at arbejdet i de to departementer i stigende grad lapper ind over hinanden. Det gør det tilsvarende nødvendigt, at der sker den fornødne koordination. Denne koordination har fungeret tilfredsstillende, hvilket bl.a. skyldes de praktiske muligheder, da man flyttede ind i de nye lokaler på Asiatic Plads og fik samlet alle kontorer under samme tag.

Når man skal vurdere opbygningen og arbejdsgangen i et ministerium, må det overordnede spørgsmål være: hvad har den ansvarlige minister brug for? I modsætning til den nuværende lov indeholder forslaget ikke en detaljeret beskrivelse af ledelsesopbygningen og andre organisatoriske enkeltheder. Dette er begrundet i ønsket om størst mulig fleksibilitet i forbindelse med nødvendige tilpasninger, men ifølge fremsættelsestalen indebærer strukturændringen, at direktørstillingen aflastes for funktionen som chef for ministeriets 1. departement, og at den øverste administrative ledelse samles i en ledelsesgruppe bestående af direktøren og to med ham sideordnede chefer for ministeriets to departementer. De to departementer skal fortsat bestå med hver sin chef, mens direktøren skal forestå koordineringen og den administrative samordning inden for udetjenesten.

I socialdemokratiet er der enighed om nødvendigheden af koordinering. Det siger sig selv, at en minister må have sikkerhed for, at de sager, der forelægges til afgørelse,

er tilstrækkeligt gennemarbejdede og altså koordinerede de to departementer imellem.

Men med hensyn til måden, det skal gøres på, er der forskellige opfattelser. En opfattelse går på den samme tankegang som forslaget, nemlig at hvert departement har en chef, og at direktøren har ansvaret for koordinationen, idet hver departementschef har ansvaret for sit område. En anden opfattelse i socialdemokratiet er, at direktøren ligesom nu skal være chef for 1. departement, samtidig med at han har ansvaret for koordinationen. Dette er praksis i dag, idet arbejdsmængden har gjort det nødvendigt at aflaste direktøren for opgaverne i 1. departement.

Lovforslaget er jo ikke af ideologisk art, og når det drejer sig om ledelsesstrukturen og mange andre enkeltheder, herunder specialattachéerne, vil jeg ikke her gøre yderligere bemærkninger. Men jeg finder, at der nu må foretages et grundigt udvalgsarbejde, således at vi kan nå frem til en løsning, der både giver den størst mulige effektivitet og fleksibilitet og samtidig giver den størst mulige arbejdsglæde hos medarbejderne.

Ahlmann-Ohlson (KF):

Udenrigstjenesten har siden den seneste gennemgribende lovrevision i 1961 fået stadig flere opgaver. Vort medlemskab af EF i 1972 har naturligt givet udenrigsministeriet en sådan ny arbejdsfordeling, at man gennem årene har måttet indføre en ny praksis på adskillige områder.

Herudover har omfanget af henvendelser til udenrigstjenesten på erhvervssiden siden oliekrisen skiftet karakter fra først og fremmest at være henvendelser fra udenlandske aftagere til at være henvendelser fra danske virksomheder. Denne virksomhed udføres inden for de gældende rammer på god og dygtig vis.

Det er klart, at man efter 18 år har brug for en smidiggørelse af lovgivningen, således at praksis bliver ajourført, hvor det kan give bedst mulig udnyttelse af ressourcerne.

Vi føler, at lovforslaget, der jo er blevet til på baggrund af et grundigt forarbejde, i høj grad vil forbedre Danmarks indsats for at styrke den lange række af funktioner, som vore udenlandsrepræsentationer varetager.

Dernæst finder vi det rimeligt, at udenrigsministeriet ligestilles med andre ministerier i